

ΚΥΡΙΑΚΗ ΜΕΤΑ ΤΑ ΦΩΤΑ (Ματθ. 4, 12-17)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στον Άγιο Γεώργιο Παλαιάς Φιλιππιάδος, στις 8/1/2005)

1. Ποιός θα μιλήσει για τα ουράνια;

Ακούσαμε στο Ευαγγέλιο ότι ο Χριστός μετά τους πειρασμούς στην έρημο, πήγε στη Γαλιλαία, η οποία ήταν χώρα που δεν επικρατούσε «πνεύμα Θεού». Ήταν περιοχή αμαρτίας και αποστασίας. «Λαός καθήμενος εν σκότει και σκιά θανάτου». Οι ευσεβείς Εβραίοι άκουγαν Γαλιλαία και θλίβονταν πολύ για την κατάπτωση των κατοίκων της. Το ιδανικό τους ήταν φαΐ και καλοπέραση. Άλλη ιδεολογία δεν είχαν.

Λοιπόν; Δεν έχει δίκηρο το Ευαγγέλιο που τους χαρακτηρίζει σαν: «Λαός καθήμενος εν σκότει και σκιά θανάτου»;

Υπάρχει σκοτάδι φυσικό. Όταν έρχεται η νύχτα.

Και υπάρχει σκοτάδι πνευματικό. Όταν μέσα στις ψυχές κυριαρχούν ενδιαφέροντα κατώτερα. Όταν δεν βρίσκεις ούτε φόβο Θεού, ούτε αγάπη προς τον πλησίον, ούτε διάθεση θυσίας από τους ανθρώπους. Πραγματικότητες που σε κάποιο βαθμό τις ζούμε. Δεν κάνουν θυσία οι γονείς για τα παιδιά τους και τα αδέρφια για τους αδελφούς τους. Τέτοια κατάπτωση επικρατεί. «Λαός καθήμενος εν σκότει και σκιά θανάτου».

Και ξαφνικά έλαμψε σ' αυτή την περιοχή το φως. Το φως ήταν ο Χριστός, που πήγε εκεί και άρχισε να κηρύττει. Έλεγε ο Χριστός:

«Δεν ήλθα να καλέσω τους δικαίους, αλλά τους αμαρτωλούς εις μετάνοιαν». Σε εφαρμογή του συνθήματός του πρώτα πήγε στη Γαλιλαία, και μετά πήγε στα άλλα μέρη που κατοικούσαν ευσεβείς άνθρωποι.

Οι Γαλιλαίοι, απ' όπου άρχισε ο Χριστός το κήρυγμα Του, παρότι ήταν «λαός καθήμενος εν σκότει και σκιά θανάτου», έτρεξαν κοντά στον Χριστό. Άκουσαν το κήρυγμά Του. Τουλάχιστον δέκα απόστολοι ήταν Γαλιλαίοι. Και όχι μόνο οι απόστολοι κατάγονταν από την Γαλιλαία, μα και πολλοί άλλοι άνθρωποι που πίστευσαν στο ευαγγέλιο και εργάστηκαν με όλη τους την δύναμη για τον Χριστό.

Συνιστά ο απόστολος Παύλος σε εκείνους που θέλουν ειλικρινά να γνωρίσουν και να ακολουθήσουν τον Χριστό: «Μην ανοίξετε το στόμα σας και μην αφείστε το μυαλό και την καρδιά σας να πουν· ποιός ανέβηκε στον ουρανό; Ή ποιός κατέβηκε από τον ουρανό για να ξέρουμε τι γίνεται εκεί πάνω;». Να ξέρουμε δηλαδή αν υπάρχει ψυχή και Θεός, Παράδεισος και κόλαση; Εδώ είναι ο Παράδεισος, εδώ είναι και η Κόλαση. Κόλαση είναι να είσαι φτωχός. Ζωή είναι να έχεις τσέπη και κοιλιά γεμάτη.

«Μην αφήνετε, λέει ο απόστολος Παύλος, να καταντάνε τα μυαλά σας, να υιοθετούν τέτοια φρονήματα. Όμως κάποιος κατέβηκε από τον ουρανό και ήλθε στη γη, για να μας μιλήσει για τα ουράνια. Και αυτός ξανανέβηκε στον ουρανό για να μας ανοίξει το δρόμο να πάμε και εμείς εκεί». Δεν είμαστε πια στο σκοτάδι, «ο λαός ο καθήμενος εν σκότει και σκιά θανάτου» που έλεγε ο προφήτης οκτακόσια χρόνια πριν.

Όταν ο Χριστός ήλθε στον κόσμο και μας καθοδήγησε, είδαμε το μεγάλο φως. Μας έδειξε ότι ο κόσμος δεν είναι ανεξάρτητο βασίλειο, αλλά τόπος της δεσποτείας του Κυρίου.

Σ' όλο τον κόσμο γίνεται το θέλημά του. Και μυαλωμένος είναι όποιος συνταυτίζεται και συνοδοιπορεί με τον Χριστό. Όποιος τον ακολουθεί, τον πιστεύει και αγαπά την παρουσία Του και το θέλημά Του.

Και τηρεί, όλα όσα μας παρέδωκε.

2. Το μάθημα του Αγίου Αντωνίου

Όταν ο Άγιος Αντώνιος ήταν στην έρημο και νήστευε και προσευχόταν, παρακαλώντας τον Θεό να τον αξιώσει να βρεθεί στην αιώνια ζωή, τον επισκέφθηκαν κάποιοι σοφοί που πίστευαν ότι όλα τα ξέρουν. Ότι όλα είναι στο χέρι τους, ότι αυτοί είναι αφεντικά της ζωής τους και δεν έχουν να δώσουν λόγο σε κανένα.

Άρχισαν την συζήτηση με τον Άγιο Αντώνιο και τον κορόιδευαν.

Του έλεγαν ότι ήταν ανόητος, γιατί ενώ φαινόταν έξυπνος άνθρωπος, νηστεύει, προσεύχεται και ζει στην άκρη του κόσμου, σε έρημο τόπο, αυξάνοντας την ταλαιπωρία της ζωής.

Ο Άγιος Αντώνιος τους είπε:

-Αυτά που λέτε είναι ωραία. Όμως είναι δικές σας σκέψεις. Και η σκέψη η δική σου και η δική μου δεν έχει αξία. Αξία έχει η σκέψη που δεν πετάει αλλά πατάει. Πού πατάει; Πάνω στο θέλημα και την δύναμη του Θεού.

-Δηλαδή, τι εννοείς;

-Να, τους λέγει ο Άγιος Αντώνιος. Τούτο είναι σίδηρο, αυτά είναι πέτρες, αυτά είναι δένδρα. Έτσι δεν είναι;

-Μάλιστα. Αυτά, έτσι είναι. Θετικιστής να είσαι. Ρεαλιστής να είσαι. Την πραγματικότητα να βλέπεις, του απάντησαν.

Απαντά ο Άγιος:

-Υπάρχει μια πραγματικότητα, πιο μεγάλη από αυτά.

-Ποιά είναι;

-Η δύναμη του Θεού!

-Πού είναι; Δεν την είδαμε πουθενά...

-Να σας την δείξω. Για ελάτε εδώ. Μας έχουν φέρει ένα παράλυτο. Εξετάστε τον. Είναι παράλυτος ή όχι; Πείτε του να σηκωθεί πάνω με την σοφία σας. Κάντε του μαθηματικές εξισώσεις. Κάνετε και καμιά χημική αντίδραση. Πέστε του και ωραία λόγια από τις ιδέες σας. Μήπως και σηκωθεί ο άρρωστος.

Του απάντησαν:

-Τέτοια δεν γίνονται.

-Γίνονται! απαντά ο άγιος. Όταν επικαλεστούμε το όνομα και την δύναμη του Χριστού, γίνονται όλα, ακόμη και αυτά που είναι αδύνατο να γίνουν διαφορετικά.

Και όταν εκείνοι έδειξαν, ότι θα το καταλάβαιναν αν το βλέπανε, ο Άγιος Αντώνιος έκανε το τόλμημα, πήγε πάνω από τον παράλυτο, τον σταύρωσε και του είπε:

-Στο όνομα του Ιησού Χριστού, σήκω!

Και εκείνος σηκώθηκε. Οι σοφοί κατάλαβαν αμέσως ότι τα μυαλά τους ήταν λάθος. Και βλέποντας το θαύμα άνοιξαν τα μάτια τους. Αλλά δεν περιορίστηκαν να δουν το θαύμα που έγινε, όπως συνήθως γίνεται από

εκείνους που υπολογίζουν τα επίγεια, αλλά είπαν:

-Αυτό είναι φως, ωφέλεια. Αυτό είναι το μεγαλύτερο κέρδος. Γιατί στον κόσμο πρέπει να είσαι τοποθετημένος σωστά. Να ξέρεις που πατάς. Τι λες, γιατί μιλάς. Τι σκέπτεσαι. Γιατί το σκέπτεσαι. Πού είναι η αλήθεια και πώς πρέπει να είναι η ζωή. Άλλη η ζωή χωρίς Θεό, όταν ζεις μόνο για τον εαυτό σου και για το σαρκίο σου και άλλη όταν υπάρχει Θεός αγάπης, που λέει:

-Να ξεχνάς λίγο τον εαυτό σου, όπως τον ξέχασα και εγώ για σας. Και κατέβηκα από τον ουρανό στη γη και έγινα άνθρωπος. Και μάλιστα όχι με καλές προϋποθέσεις...

Διότι τον βασάνισαμε, τον διώξαμε, τον βρίσαμε, τον σταυρώσαμε, τον βάλαμε στον τάφο. Και ο Χριστός τα δέχθηκε.

Για να μας δείξει ότι ο δρόμος ο σωστός, δεν είναι ο δυνατός να καταδυναστεύει τους αδυνάτους και να τους έχει όλους υποχείριους, αντικείμενα της εκμετάλλευσής του για το δικό του καλό. Αλλά όλοι να υπηρετούν την αγάπη. Ο ένας να υπηρετεί τον άλλο με αγάπη. Ο δυνατός, πολύ. Ο αδύνατος με τον δικό του τρόπο. Μιμούμενοι τον Κύριο μας Ιησού Χριστό, τον Θεό της δόξης.

Γιατί άλλαξαν μυαλά οι σοφοί που κουβέντιασαν με τον άγιο Αντώνιο;

Γιατί το θέλησαν! Είδαν και κατάλαβαν.

Γιατί κάποιιοι άλλοι δεν αλλάζουν μυαλά και δεν ακολουθούν τον Χριστό; Γιατί κόλλησαν στα επίγεια. Στο χρήμα τους, στον τρόπο ζωής τους, και τους φάνηκε δύσκολο να ξεκολλήσουν. Και έμειναν σ' αυτά. Κλειστά τα είχαν τα μάτια για τα άνω. Κλειστά συνέχισαν να τα έχουν.

Γιατί; Απλά, δεν θέλησαν. Δεν θέλησαν να καταλάβουν· και δεν κατάλαβαν.

3. Πάτα τον διακόπτη να λάμψει το σπίτι σου

Το φυσικό σκοτάδι, που έρχεται κάθε μέρα όταν κρυφτεί ο ήλιος δεν αποτελεί πρόβλημα.

Πρόβλημα αποτελεί το πνευματικό σκοτάδι που είναι ζοφερό και σε πλακώνει για όλη σου την ζωή.

Δεν αρκεί να λάμπει γύρω σου το πνευματικό φως. Άλλωστε, όλος ο κόσμος είναι γεμάτος από την δόξα του Χριστού. Οι Εκκλησίες είναι φώτα. Το Ευαγγέλιο και τα πνευματικά βιβλία είναι φώτα. Αλλά χρειάζεται ο καθένας να αγαπά την επιφάνεια του Κυρίου μας Ιησού Χριστού.

Να ανοίγει, θέλοντας ο ίδιος, τα μάτια του.

Να πηγαίνει θέλοντας προς το φως.

Γι' αυτό όταν ο Χριστός άρχισε το κήρυγμά του, είπε:

-Μετανοείτε! Η Βασιλεία των ουρανών είναι δίπλα σας.

Τι σημαίνει αυτό; Ας χρησιμοποιήσουμε ένα παράδειγμα.

Έχουμε το ηλεκτρικό φως. Πατάς, το διακόπτη και όλο το σπίτι γίνεται ολοφώτεινο.

Έτσι συμβαίνει και με την μετάνοια...

«Ήγγικεν Βασιλεία των ουρανών». Βάλτε μυαλό. Ξεχάστε τα προηγούμενα. Απλώστε ηθελημένα το χέρι σας, πιέστε το κουμπί να ανάψει φως στην καρδιά σας, στο σπίτι σας, στη ζωή σας.

Αυτό είναι το νόημα του ερχομού του Κυρίου μας στον κόσμο. Μας έπλασε ελεύθερους. Μας τα έδωσε όλα πλούσια. Και πιο πλούσια το φως Του. Να το βλέπουμε. Να το αγαπάμε. Να το ποθούμε. Να το ζηλεύουμε. Να ψάχνουμε να το βρούμε.

Το μεγαλύτερο δώρο του ανθρώπου στον Χριστό είναι τα δάκρυα της μετανοίας. Που εκφράζοντας το εσωτερικό φρόνημα της μετανοίας λένε: «Πόσο λυπάμαι για μια κατάσταση τραγωδίας που έζησα. Και ταυτόχρονα, πόσο χαίρομαι, που με φώτισες και με αξίωσες Κύριε, να δω το φως, να φύγω από το σκοτάδι και να έχω την ελπίδα της αιώνιας ζωής».

Να μας αξιώσει ο Θεός, να σπρώξουμε λίγο τον εαυτό μας προς την μετάνοια. Αυτό είναι η ουσία της πνευματικής ζωής. Αμήν.-